

никому не е свободенъ отъ скърбы, тѣх-
но-то благополучіе за малко трая. Едва
ся минахъ три години, и старецъ-тъ не
сществувахе вече (умря).

Тази печална случка, причини на
злощастны-ты чяда неенсцѣлимъ скърбъ,
и го оплакахъ горко. Слѣдъ бащицъ-тх
си смъртъ, Гуліелмъ като падна отъ вър-
ха на едно дръво строши си ржъ-тх, и
сичко-то му тѣло пострада отъ това па-
данѣ: раны-ты му не бѣхъ смъртоносни,
нъ не възможно бѣше вече да употреби
жж си; тѣй ся принуди да напусти мѣ-
сто-то и художество-то си. Нови-ти вла-
дѣтели на кулж-тх, като бѣхъ жъетовы
обявихъ му, че слѣдъ три мѣсецы трѣ-
бва да излѣзе отъ господарскыя домъ,
като му не оставяхъ да земе друго, ос-
вѣнь малко дръва и жито:

„А! голѣма работа е да ся лини
нѣкой отъ званіе-то и поминѣка си, рѣче
Гуліелмъ, обладанъ отъ скърбъ: какъ
щемъ да живѣемъ ные! какъ да хранимъ
чяда-та, кои-то ни даде небе-то?“ Софія
обаче му рече съ утѣшителенъ начинъ: